

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816010665
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8816010665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariana Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.06.2022, v trestnej veci obžalovaného U.. X. L., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/177/2016 zo dňa 04.12.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému
U.. X. L., nar. XX.XX.XXXX vo X. O., trvale
bytom X. O., F. L. XXXX/XX, bývalý zástupca riaditeľa
Obvodného oddelenia PZ F. M.,

u k l a d á:

Podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona, peňažný trest vo výške 500 (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie krajského prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný U.. X. L. uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

ako zástupca riaditeľa Obvodného oddelenia PZ F. M., okr. X. O., po tom, čo dňa 06.11.2014, jemu služobne podriadená, ppráp. O. N. ukončila priestupkový spisový materiál, evidovaný pod číslom ORPZ-VT-OPP5-272/2014-P, vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona NR SR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a ppráp. O. N. spracovala správu o výsledku objasňovania priestupku s tým, že priestupok spáchal P. Z., obžalovaný ppráp. O. N. písomným pokynom usmernil, aby v spisovom materiáli pozmenila spôsob konania P. Z. tak, aby zo spisu nevyplývalo násilie zo strany priestupcu, ale len nadávky, aby bolo možné konanie priestupcu kvalifikovať ako priestupok proti

občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Zákona NR SR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a aby bolo následne možné zo strany oznamovateľa vziať späť návrh na prejednanie priestupku, ppráp. O. N. jeho písomný pokyn splnila, pozmenila záznamy o podaní oznámenia a vysvetlenia, v dôsledku čoho oznamovateľka U. Z. vzala späť návrh na prejednanie priestupku, obžalovaný hrubo porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. f), písm. i) Zákona NR SR č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície.

Za čo mu súd podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 3 Tr. zákona, pri zistení prevahy pohľadujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a neexistencii prirážajúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona, uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu činnosti štátnej služby príslušníka PZ v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že s rozsudkom súdu nesúhlasí a napáda ho vo výroku o vine a treste, pretože sa necíti byť vinný zo spáchania skutku, pre ktorý bol obžalovaný a má za to, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, nie je trestným činom. Skutok, ktorý je popísaný vo výrokovej časti obžaloby, nespáchal. Súd pri vyhodnotení jednotlivých dôkazov jednotlivo a v ich súhrne nevzal do úvahy jednotlivé skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania a na základe zabezpečeného skutkového stavu uvedenú trestnú vec nesprávne právne posúdil. Má za to, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k podstatným chybám konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku), lebo rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku), pričom tak vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov. V postupe súdu prvého stupňa je badať celý rad podstatných porušení ustanovení Trestného poriadku, ktoré sa týkajú zachovania základných zásad trestného konania, a to najmä zásady bezprostrednosti a kontradiktórnosti konania, čo v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že nebol pred súdom prvého stupňa stíhaný spôsobom, ktorý ustanovuje Trestný poriadok. Od 01.01.2006 sa v trestnom konaní vo zvýšenej miere uplatňuje zásada kontradiktórnosti, zakotvená v ust. § 2 ods. 14 Tr. poriadku a v § 2 ods. 18 Tr. poriadku, ktorej podstatou je to, že súd síce riadi dokazovanie, ale výsluchy obžalovaného, svedka a znalca ponecháva stranám, ktoré sú si v konaní rovné, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala, pričom súd dokazovanie iba riadi z pohľadu, aby bol pri vykonávaní jednotlivých dôkazov dodržaný zákon, resp. správny procesný postup. V zmysle tejto zásady, ktorá vyplýva z článku 6 Európskeho dohovoru, sa samozrejme pripúšťa aj aktivita súdu, ktorá má však skôr doplnujúci charakter, Európsky súd pre ľudské práva v jednom zo svojich rozhodnutí uvádza: „Každé trestné konanie, vrátane procesných aspektov, musí mať kontradiktórny charakter a zaisťovať rovnosť zbraní medzi obžalobou a obhajobou: v tom spočíva jeden zo základných prvkov spravodlivého procesu“, Rowe and Davis proti Spojenému kráľovstvu, Rozsudok zo 16. februára 2000. Na základe tejto zásady by súdne rozhodnutie malo vychádzať predovšetkým z výsledkov konfrontácie strán v spore, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa k požiadavkám a tvrdeniam druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli argumenty jednotlivých strán. Prokurátor ako strana trestného konania podáva a zastupuje obžalobu, pričom na hlavnom pojednávaní znáša dôkazné bremeno. Nakoľko obžalobu v konaní pred súdom zastupuje podľa § 2 ods. 15 Tr. poriadku prokurátor, nielen samotné podanie obžaloby na súd, ale aj jej zastupovanie v konaní pred súdom vyžaduje aktívnu účasť prokurátora pri dokazovaní. Zastupovanie obžaloby prokurátorom pri jeho neaktívnej účasti, resp. pasivite v konaní pred súdom nemôže súd nahrádzať svojou aktivitou, keďže procesné funkcie prokurátora ako žalobcu a sudcu sú oddelené. Stranou trestného konania je aj obžalovaný, vrátane obhajcu, a pokiaľ Trestný poriadok stanovuje zásadu rovnosti strán a pravidlo, podľa ktorého je súd povinný poskytnúť obvinenému priestor na uplatnenie jeho práv obhajoby proti obžalobe, je súd aj vo vzťahu k prokurátorovi povinný umožniť mu, aby pri vykonávaní dôkazov podľa Trestného poriadku mal možnosť uniesť dôkazné bremeno. Z

toho vyplýva, že súd vzhľadom na svoje postavenie nezávislého a nestranného orgánu súdnej moci nie je oprávnený nezákonne a svojvoľne si osvojovať prednosť pri vykonávaní dôkazov, a tak vlastne suplovať aktivitu ktorejkoľvek zo strán trestného konania v procese dokazovania. Spôsob zákonného vykonania dôkazu výsluchom obžalovaného ustanovuje § 258 Tr. poriadku, z ktorého v danej veci treba zdôrazniť, že obžalovaného treba vypočuť na obsah obžaloby, v súlade s ust. § 122 ods. 2 a 3 obžalovanému musí byť daná možnosť podrobne sa k obžalobe vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obžaloby, uviesť skutočnosti, ktoré obžalobu zoslabujú alebo vyvracajú a ponúknuť o nich dôkazy. Teda obžalovaným musí byť daná možnosť, aby sa najskôr sám vyjadril k obžalobe (§ 122 ods. 2 Tr. poriadku, § 258 ods. 1 Tr. poriadku). Až následne sa obžalovanému môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Zásadným je, v záujme zachovania zásady kontradiktórnosti, dodržanie poradia, v akom je obžalovaný vypočúvaný, čo ustanovuje § 258 ods. 2 prvá veta Tr. poriadku, podľa ktorého po skončení výsluchu obžalovaného prokurátorom má právo vypočuť obžalovaného jeho obhajca. Podľa § 258 ods. 2 Tr. poriadku výsluch môže predseda senátu prerušiť len vtedy, ak výsluch nie je vedený v súlade so zákonom alebo ak je výsluch vedený inak nevhodným spôsobom, alebo ak predseda alebo člen senátu považujú za nevyhnutné položiť obžalovanému otázku, ktorú nemožno odložiť na dobu po skončení výsluchu. Aj pri výsluchu svedka a vykonávaní ostatných dôkazov je povinnosťou predsedu senátu, resp. samosudcu predovšetkým dbať na zachovanie poradia výsluchu v zmysle § 261 ods. 1 prvá veta a ods. 3, ods. 4 Tr. poriadku, pričom do práva strán trestného konania vypočúvať svedka môže súd zasiahnuť prerušením výsluchu v zmysle § 261 ods. 4 Tr. poriadku vtedy, ak výsluch nie je vedený v súlade so zákonom alebo ak je výsluch vedený inak nevhodným spôsobom, alebo ak predseda alebo člen senátu považujú za nevyhnutné položiť obžalovanému otázku, ktorú nemožno odložiť na dobu po skončení výsluchu. Podľa § 132 ods. 1 druhá veta Tr. poriadku pri výsluchu svedka sa svedkovi musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Až následne sa svedkovi môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Trestný poriadok oprávňuje predsedu senátu (príp. samosudcu) nerešpektovať stanovené poradie výsluchu svedka a sám rozhodnúť, že výsluch svedka vykoná sám, ak má byť ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako pätnásť rokov, ak ide o chorého, zraneného svedka alebo svedka poškodeného trestným činom proti ľudskej dôstojnosti alebo ak by výsluch svedka stranou alebo obhajcom nebol z iných dôvodov vhodný alebo úplný. Pri skúmaní, či postup súdu prvého stupňa zodpovedá uvedeným ustanoveniam Trestného poriadku, je zrejmé z jednotlivých zápisníc o hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Vranov nad Topľou, konajúca samosudkyňa vykonávala výsluchy svedkov prevažne tak, že sama kládla svedkom otázky a až po tom, čo ďalšie otázky nemala, umožnila obhajcovi obžalovaného vykonať výsluch (HP zo dňa 01.03.2018 výsluch svedka K., svedkyne N.). V podstate rovnakým postupom boli vykonané aj výsluchy svedkov na pojednávaní konanom dňa 28.06.2018 O., V., V., Z., N. č.l 256- 265 a svedka I.. Podľa § 264 ods. 1 Tr. poriadku, ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach. Pri výsluchu svedka V. samosudkyňa postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. poriadku sama odstraňovala rozpory, napriek tomu, že na takéto postup neboli splnené podmienky, (č.l. 260). Takýto návrh totiž nebol vznesený zo strany prokurátora, obhajcu, ani jeho ako obžalovaného. Rovnako v rozpore s príslušnými ustanoveniami Tr. poriadku boli odstraňované rozpory v prípade svedka V. (č. 1. 262), svedka I.. K hrubému porušeniu práva na obhajobu došlo opätovne pri výsluchu svedkyne Z., keď po tom, čo prokurátor nevyužil možnosť svedkyňu vypočuť, samosudkyňa ďalej pokračovala vo výsluchu svedkyne. Na danom mieste je nutné poukázať, že uvedenú svedkyňu prokurátor v obžalobe nenavrhol vypočuť, pričom túto navrhol vypočuť prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 23.10.2017, rovnako aj svedka V.. Z uvedeného dôvodu mal túto svedkyňu vypočuť v prvom rade obhajca, pričom z výsluchu tejto svedkyne je možné nadobudnúť dojem, že výsluch sa viedol inkvizitčne, bez dodržania základných zásad kontradiktórnosti konania. Následne vypočutá svedkyňa N. na č.l. 264 len dokresľuje skutočnosť, že výsluchy jednotlivých svedkov neboli vykonané zákonným spôsobom. Z následných jednotlivých zápisníc z hlavných pojednávaní je opätovne zrejmý rovnaký modus operandi vedenia pojednávania, aj keď už väčší priestor dostal prokurátor, no obhajca bol až na ostatnom mieste, pričom o zásade rovnosti zbraní nemôže byť ani reč. Celý trestný proces tak navodzuje dojem snahy po jeho odsúdení. Na základe uvedeného je zrejmé, že okresný súd vykonal dôkazy, na ktoré pri rozhodnutí o vine a treste prihliadal, v podstatnom rozpore so zákonom, ktorý upravuje spôsob vykonania dôkazov, keď konajúca samosudkyňa bez prítomnosti zákonného dôvodu na prerušenie výsluchu a bez toho, aby bola ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako pätnásť rokov, chorá, zranená alebo poškodená trestným činom proti ľudskej dôstojnosti, prípadne že by išlo o situáciu, ak by výsluch svedka

stranou alebo obhajcom nebol z iných dôvodov vhodný alebo úplný, teda bezdôvodne ako prvá v poradí, resp. pri nedodržanom poradí vypočúvala obžalovaného a svedkov, čím neumožnila stranám trestného konania vykonať výsluch podľa zásady kontradiktórnosti konkretizovanej v § 258 ods. 2 Tr. poriadku pri výsluchu obžalovaného a v § 261 ods. 1,3,4 Tr. poriadku pri výsluchu svedkov. Pochybnosti o zákonnosti vyvoláva aj postup súdu, ktorý ho ako obžalovaného vylúčil z pribíhajúceho dokazovania na hlavnom pojednávaní bez toho, aby na to existoval zákonný dôvod. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Vranov nad Topľou dňa 01.03.2018 je zrejmé, že pri vypočúvaní svedkyne N. bol ako obžalovaný v zmysle § 262 Tr. poriadku vylúčený z výsluchu svedkyne N. a svedka O. a to z dôvodu, že svedkom z ich podaného svedectva hrozí iná závažná ujma a to diskriminácia v zamestnaní, keďže obaja pracujú na 00 PZ F. M.. Diskriminácia je také konanie, keď sa v tej istej situácii zaobchádza s človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) inak než s iným človekom (skupinou ľudí, organizáciou, krajinou, skupinou krajín) na základe jeho odlišností, napr. rasového alebo etnického pôvodu, vierovyznania, veku, rodu, pohlavia alebo sexuálnej orientácie, pričom musí existovať príčinná súvislosť medzi znevýhodnením a použitím kritéria pre rozlišovanie. Uvedený postup namietal, nakoľko už v tom čase nepracoval na uvedenom oddelení a nebol tak dôvod a zákonný podklad, aby sa výsluch uvedených svedkov uskutočnil v jeho neprítomnosti. Uvedený postup považuje za konanie v rozpore so zákonom, kedy mu bolo znemožnené bezprostredne vnímať svedkyňu a priamo reagovať na jej výpoveď. Uvedený postup bez riadneho odôvodnenia, nakoľko je zrejmé, že jej žiadna diskriminácia nehrozila, je závažným porušením práva na obhajobu, pretože vylúčenie obžalovaného z prítomnosti na hlavnom pojednávaní sa má konať iba za výnimočných podmienok, stanovených v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Na podporu týchto úvah poukazuje na skutočnosť, že na následne konanom hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2018 bola už svedkyňa N. vypočúvaná v jeho prítomnosti, čo odporuje opatreniu súdu, ak ho pôvodne vylúčil z dôvodu údajnej diskriminácie. Rovnako bol na tomto pojednávaní za jeho prítomnosti vypočutý svedok O. a to aj napriek tomu, že bol ako obžalovaný z výsluchu tohto svedka na hlavnom pojednávaní vylúčený. V uvedenom smere je na mieste poukázať na rozdielnosť prístupu súdu, ak pri jednom svedkovi ho vylúčil z pojednávania a následne pokračoval v jeho výsluchu za jeho prítomnosti. Postup súdu si tak odporuje, pretože buď podmienky na aplikáciu § 262 Tr. poriadku boli splnené, alebo nie. Má za to, že neexistoval žiaden dôvod na jeho vylúčenie z výsluchu svedkyne N., postupom súdu mu bolo odňaté právo na obhajobu spočívajúce v zásade bezprostrednosti. Rozsudok súdu napadol aj z dôvodu, že neboli naplnené jednotlivé znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov. Vykonávať právomoc spôsobom odporujúcim znamená porušovať alebo obchádzať zákony alebo právne predpisy vydané na jeho podklade. Subjektívna stránka tohto trestného činu vyžaduje úmyselné konanie, pri ktorom páchatel zneužíva svoju právomoc verejného činiteľa tým, že uskutoční niektoré z konaní uvedené v § 326 Tr. zákona. Obžalovaný má za to, že sa nedopustil takéhoto konania. Jedným zo znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu je úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému prospech. Takýto úmysel nikdy nemal a z vykonaného dokazovania tento nevyplýva a nebol žiadnym spôsobom preukázaný. Jedná sa však o podstatný znak skutkovej podstaty žalovaného skutku, bez ktorého nie je možné založiť jeho trestnú zodpovednosť. Úmysel nemôže byť v danom prípade iba predpokladaný, nakoľko takýto predpoklad nemá oporu vo svetle vykonaného dokazovania, ale tento musí byť preukázaný. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti s úmyslom privodiť sebe alebo inému prospech a spáchať tak trestný čin, z ktorého je obvinený, pretože nechcel privodiť následok predvídaný Trestným zákonom. Nikdy nebol vedený pohnútkou zadovážiť inému neoprávnený prospech tým, že by sa vyhol priestupkovej zodpovednosti. Na takúto pohnútku nemal žiaden dôvod. So svedkyňou Z., ani so svedkom Z. nie sú v rodinnom, ani obdobnom pomere a z vykonaného dokazovania nevyplýva opak. So svedkami sa nestretáva, nenavštevuje sa a ani ich prítomnosť nevyhľadáva. Poznajú sa iba ako známi. Nie je pravdou, ak súd konštatuje v odôvodnení rozhodnutia, že svedok Z. k vzťahu s ním nebol vypočutý, tento sa vo svojom výsluchu vyjadril jasne a opísal ho: „S pánom L. sa často nestretávame, keď sa stretneme, tak sa len pozdravíme. Na pivo spolu nechodíme“. Následné tvrdenia súdu uvedené v odôvodnení, že sa so svedkom Z. má poznať dlhšiu dobu, sú nepodloženými domnienkami. Obžalovaný sa totižto narodil a pochádza z mesta X. O., v obci O. M. nebýva a p. Z. nie je a ani nikdy nebol jeho sused. Na uvedených záveroch súdu, ktoré nie sú podložené relevantnými dôkazmi, je možno badať istú mieru tendenčnosti, ktorá následne formovala úsudok súdu v snahe mať za preukázané skutočnosti, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Súd tak neprikladal váhu jeho tvrdeniam, ale priklonil sa na stranu obžaloby. Prítom to, čo mu je kladené za vinu, nie je pravdou, pretože svedkyňa N. nedal pokyn, aby niečo v

spise pozmenila, alebo aby falšovala výpovede, iba jej uviedol, že samotná poškodená má v úmysle doplniť svoju výpoveď a nech túto dopyčuje. Ak súd uvádza v odôvodnení rozhodnutia, že svedkyňa N. vypovedá konzistentne, nie je tomu tak. Z jej výpovede uskutočnenej ešte v prípravnom konaní je možné ustáliť značnú rozporupnosť, ktorá sa prejavila tým, že jej tvrdenia uvedené vo výpovedi nekorelujú s výpoveďou svedka V. a to v podstatnej otázke. Svedkyňa N. totiž uvádzala, že opravené zaistenie mal prepisovať svedok V. a dal jej to na podpis, pričom svedok V. to jednoznačne odmietol opakovane aj na hlavnom pojednávaní. Doposiaľ tak svedkyňa uvedenú otázku hodnoverne neozrejmla a pri konfrontácii pravdivosti jej výpovede, nevedela poskytnúť jednoznačnú a vierohodnú odpoveď. Ak súd uvádza, že nezistil, prečo má dôvod pochybovať o hodnovernosti svedkyne, je na mieste uviesť, že svedkyňa má motív nevypovedať pravdivo. Svedkyňa si je totiž vedomá toho, že obsah spisu pozmenila svojvoľne, bez toho, aby na to mala akýkoľvek dôvod. Všetci vypočutí svedkovia okrem svedkyne N. uvádzali, že o predmetnej veci sa mali iba dopyčuť na oddelení a nikto už z nich nevedel uviesť od koho, či iné relevantné okolnosti, ktoré by vnímal on sám. Tieto svedectvá „z počutia“ boli už len interpretáciou svedkyne N.. Každý z vypočutých svedkov nemohol poskytnúť vo svojej výpovedi relevantné informácie, tieto výpovede sú iba odrazom tvrdení svedkyne N.. Ak súd zakladá rozhodnutie o vine na výpovediach ďalších svedkov, je nutné poukázať na ich vzťah k prejednávanej veci a síce, blízky vzťah svedka O. k svedkyňi N. a nepriateľský vzťah svedka K. voči jeho osobe. Na danom mieste opakuje, že svedkyňi N. neuviedol, aby pozmeňovala obsah spisu a jednotlivé záznamy v ňom. Na takýto postup nebol žiaden dôvod. Ak úmysel oznamovateľky - svedkyne Z. bol taký, že chcela pozmeniť svoju výpoveď, z dôvodu akýchkoľvek pohnútok, mala na to právo a dokonca bolo povinnosťou svedkyne N. ju dopyčuť ku skutku. S poškodenou Z. sa nerozprával o tom, čo má uvádzať, vo svojej výpovedi iba jej uviedol, že v zmysle zákona má možnosť urobiť doplnenie svojej výpovede a následne, pokiaľ by sa dôkazná situácia zmenila, prejednávacia vec sa môže prehodnotiť. Jeho konanie nesmerovalo k tomu, aby sebe priviedol osobný prospech, resp. aby tento prospech priviedol niekomu inému. V žiadnom prípade takýto úmysel nemal a tento v rámci vykonaného dokazovania ani preukázaný nebol. S poškodenou a s jej manželom nie sú v žiadnom príbuzenskom, kamarátskom a ani v obdobnom pomere a nie je pravdou, že by mal akúkoľvek pohnútku v snahe im pomôcť. Za nelogické považuje tvrdenia svedkyne N. o tom, že jej mal dať nejaký pokyn na zmenu zápisníc, pretože ako to vyplýva z výpovede svedka V., z výpovede svedkyne U., ako aj z výpovede svedka K. (zápisnica z HP zo dňa 01.03.2018 str. 11: Svedkyňa N. mi vtedy uviedla, že všetci kolegovia, aj keď neuvádzala ich mená, jej vtedy povedali, že mala vykonať doplnenie výsluchov osôb vypovedajúcich v priestupkovom konaní) ergo i výpovede svedkyne N., obsah spisu nebolo potrebné nijakým spôsobom pozmeňovať, alebo v ňom niečo upravovať. Z vyššie uvedenej výpovede svedka K. je potrebné všimnúť si a poukázať na jeden dôležitý moment a síce, že svedkyňa N. uvedenú vec s kolegami mala „údajne“ konzultovať a aj tí jej uviedli zákonný postup, ktorý umožňoval pri zmene dôkaznej situácie uzavrieť daný priestupkový spis späťvzatím návrhu. Aj to naznačuje, že svedkyňa N. si nevedela rady a postupovala tak, že svojvoľne pozmenila obsah spisu. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že motivácia svedkyne vypovedať určitým spôsobom je daná snahou o zbavenie sa zodpovednosti za svoje konanie. Pochybnosti o pravdivosti svedkyne N. vyplývajú aj s ňou popísaného sledu udalostí, pretože on svedkyňu N. v utorok dňa 04.11.2014 informoval, že p. Z. chce byť dopyčutá. Dňa 05.11.2014 mala svedkyňa N. voľno, čiže k dopyčutiu Z. mohlo dôjsť dňa 06.11.2014, keď mala N. službu na oddelení a kedy sa zrejme stretla na oddelení s Z.. (Táto mala byť pri výsluchu v inej veci, ktorá zbadala na chodbe N.). Takže k dopyčutiu Z. došlo zrejme 06.11.2014. Z uvedeného je zrejme nelogickosť vo výpovedi N., ktorá tvrdí, že aj napriek dopyčutiu Z. ukončila priestupok podľa písmena d), t. j. zaslaním na prejednanie na OÚ. N. ďalej tvrdí, že na druhý deň mala spis vrátený aj s lístkom, lenže v práci v dňoch 07.11 a 08.11. nebola a dňa 09.11., keď mala službu v práci, nebol on(obžalovaný). N. mala 10.11. voľno a v práci bola až 11.11.2014, keď ukončila priestupkový spis, podľa písmena a), t.j. odložením spisu. Z uvedeného je zrejmé, že svedkyňou N. popísané skutočnosti sa nemohli stať tak, ako to uvádza, čo vzbudzuje vážne pochybnosti o pravdivosti jej výpovede a s týmto sa súd v rozhodnutí nevysporiadal. V uvedenom smere má za to, že žalovaný skutok nie je trestným činom, pretože základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je nielen zistenie, či konanie nesie všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách ods. 2 § 10 Tr. zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nie nepatrná, teda materiálne korektív. Aplikácia princípu ultima ratio v trestnom konaní má isté pravidlá a princíp ultima ratio možno aplikovať v rámci trestného konania vždy len v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku. Princíp ultima ratio možno uplatniť prostredníctvom materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona len pri prečinoch. Súdna moc, súd, na aplikáciu princípu ultima ratio používa zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne

javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu. Každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie, či konkrétny spáchaný skutok možno považovať za trestný čin. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov, ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky a motív) sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu, je vyššia ako nepatrná. Kritéria, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. prečinu vykazujúceho znaky prečinu. Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona je záverom právnym, ktorý záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Ako bolo už viackrát uvedené vyššie výsledok priestupkového konania - odloženie veci postupom podľa § 60 ods. 3 písm. a) Zákona o priestupkoch, na ktorom mala záujem aj samotná oznamovateľka priestupku, bolo možné „dosiahnuť“ aj riadnym spôsobom tak, ako to predpokladajú príslušné ustanovenia Zákona o priestupkoch a ak by pani Z. ako oznamovateľka priestupku učinila doplnenie a súčasne opravu svojho oznámenia o priestupku riadnym zákonným spôsobom, v dôsledku čoho by príslušný orgán objasňujúci priestupok spísal príslušný záznam tak, ako to predpokladá ust. § 60 ods. 1 Zákona o priestupkoch, pričom s najväčšou pravdepodobnosťou, berúc do úvahy skutočnosť uvádzané svedkyňou Z., by bol následne vykonaný postup tak, ako to predpokladajú ustanovenia § 60 ods. 3 písm. a) v spojení s § 67 a 68 zákona. Dokonca aj v prípade, žeby priestupok bol predložený okresnému úradu ako príslušnému správne orgánu postupom podľa § 60 ods. 3 písm. d) na prejednanie priestupku, stále v rámci konania v zmysle ust. § 76 Zákona o priestupkoch - Zastavenie konania, ak by poškodená z priestupku Z. nemala záujem na postihnutí manžela za priestupok, mohlo dôjsť k uvedeniu nových skutočností aj v konaní pred správnym orgánom, ktorý by v ďalšom musel postupovať v zmysle príslušných ustanovení zákona. Pokiaľ sa týka v obžalobe uvádzaného neoprávneného prospechu pre P. Z., ktorý mu „mal“ údajne umožniť, keď sa mal vyhnúť právnym následkom za jeho protiprávne konanie, tu je nutné poukázať na to, že postihom za priestupok podľa § 49 ods. 2 Zákona o priestupkoch, ktorý mu hrozil, bola pokuta a to do 33,- eur za priestupok podľa ods. 1 písm. a) a pri pôvodnej právnej kvalifikácii podľa § 49 ods. 1 písm. d) by predstavovala pokuta sumu do 99,- eur. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade uvedeného skutku by osobe, na strane ktorej mal nastať neoprávnený prospech, žiadna reálna ujma nevznikla, ani nehrozila a nie sú tak naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu, resp. jeho závažnosť je nepatrná. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol vyhovieť jeho odvolaniu a spod obžaloby ho oslobodiť, nakoľko rozsudok súdu je založený na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ergo na rozhodnutie o vine nie je daný zákonný podklad.

Písomne odôvodnené odvolanie podal proti označenému rozsudku aj krajský prokurátor, kde v jeho písomných dôvodoch zdôraznil, že po úvodnej rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu včítane najpodstatnejších dôvodov, pre ktoré uznal obžalovaného vinným zo žalovanej trestnej činnosti, uviedol, že so skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel prvostupňový súd možno v zásade súhlasiť bez výhrad, nakoľko zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Podľa prvostupňového súdu tým obžalovaný naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm. a) Tr. zákona po objektívnej i subjektívnej stránke. V tejto súvislosti však zastáva názor, že prvostupňovým súdom použitá právna kvalifikácia nie je správna, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Uvedomujúc si, že aj v obžalobe bolo rovnakým spôsobom kvalifikované konanie obžalovaného, však po starostlivom uvážení a vyhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že ku konaniu obžalovaného došlo závažnejším

spôsobom s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona s využitím podriadenosti. Konanie obžalovaného tak malo byť právne kvalifikované ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona. Podľa § 127 ods. 11 Tr. zákona podriadenou osobou, je osoba, ktorá v dôsledku postavenia je osobne, pracovne, služobne alebo inak svojím postavením, pracovným zaradením, funkciou alebo hodnosťou podriadená páchatelovi a v dôsledku toho je povinná prijímať a plniť jeho pokyny, príkazy alebo rozkazy. Vykonaným dokazovaním bola nepochybne preukázaná riadiaca právomoc nadriadených príslušníkov PZ na Obvodnom oddelení Policajného zboru v F. M. v rozhodnom období, pričom obžalovaný U.. X. L. vykonával funkciu zástupcu riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru. Obžalovaný U.. L. mal síce vo svojej kompetencii prideľovanie trestných spisov a riaditeľ OO PZ V. zas prideľovanie priestupkových spisov jednotlivým príslušníkom PZ služobne zaradeným na tomto obvodnom oddelení, avšak obžalovaný z titulu svojej funkcie aj zastupoval riaditeľa OO PZ V. v prípade jeho neprítomnosti, či iných závažných dôvodov. Obžalovaný U.. X. L. teda vykonával svoju právomoc verejného činiteľa v postavení nadriadeného príslušníka PZ vo vzťahu k svedkyňi N., ktorá mu bola služobne podriadená a v dôsledku toho bola povinná prijímať a plniť pokyny, príkazy alebo rozkazy obžalovaného ako nadriadeného. Obžalovaný zastupujúci riaditeľa OO PZ V. nielenže prideliť predmetný priestupkový spis svedkyňi N. na vykonanie objasňovania priestupku vo veci U. Z. a P. Z., ale v tejto veci svedkyňi N. aj udeľoval pokyny písomne a ústne na vykonanie úprav vo vyššie uvedených záznamoch o podaní oznámenia a o podaní vysvetlenia takým spôsobom, aby v týchto dokumentoch nebolo uvedené použitie fyzického násillia zo strany priestupcu P. Z.. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti dospel k záveru, že obžalovaný z pozície nadriadeného príslušníka PZ nástojil na splnení tohto svojho pokynu svedkyňou N.. Tieto skutkové zistenia prvostupňový súd zodpovedajúco premietol do popisu skutku v rozsudku sp. zn. 12T/177/2016 zo 04.12.2020, v ktorom taktiež vyjadril spáchanie činu s využitím podriadenosti, keď súd konštatoval, že obžalovaný ako zástupca riaditeľa Obvodného oddelenia PZ F. M., jemu služobne podriadenú ppřp. O. N. písomným pokynom usmernil, aby v spisovom materiáli pozmenila spôsob konania priestupcu P. Z. tak, aby zo spisu nevyplývalo násillie zo strany priestupcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zastáva názor, že žalované konanie obžalovaného U.. X. L. bolo potrebné právne kvalifikovať ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona. V prípade, ak si odvolací súd osvojí odvolacie námietky a rovnako dospeje k tomu, že žalované konanie obžalovaného bolo potrebné takto právne posúdiť ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona, neobstojí ani výrok o treste v odvolaní napadnutom rozsudku, nakoľko vychádza len z § 326 ods. 1 Tr. zákona a je uložený mimo trestnej sadzby a obžalovanému bude potrebné ukladať nový trest vychádzajúci pritom z trestnej sadzby podľa § 326 ods. 2 Tr. zákona. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolaciemu Krajskému súdu v Prešove navrhol, aby podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/177/2016 zo dňa 04.12.2020 v celom rozsahu a súčasne podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku s poukazom na ust. § 322 ods. 4 písm. b) Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Napokon k odvolaniu prokurátora predložil obžalovaný prostredníctvom obhajcu písomné vyjadrenie, v ktorého dôvodoch uviedol, že odôvodnením odvolania prokurátora a postulátmi z neho vyplývajúcich nesúhlasí, proti rozsudku Okresného súdu Vranou nad Topľou zo dňa 04.12.2020 sp. zn. 12T/177/2016, čo do výroku o vine a treste podal odvolanie, v rámci ktorého podrobne rozviedol jednotlivé porušenia ustanovení práva na spravodlivý proces. Prokurátorom uvádzané tvrdenia o tom, že so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu možno v zásade súhlasiť bez výhrad, neobstoja vo svetle toho, že uvedené skutkové zistenia síce súd ustálil na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, no toto bolo vykonané v rozpore s jednotlivými zákonnými ustanoveniami. Na takto získané dôkazy a z nich vyplývajúce závery tak nie je možné prihliadať. V konaní pred súdom prvého stupňa došlo totiž k podstatným chybám konania, ktorými boli porušené ustanovenia slúžiace na náležité objasnenie veci a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a vznikli tak pochybnosti o správnosti jednotlivých skutkových zistení. V odvolaní bližšie rozviedol jednotlivé porušenia ustanovení Trestného poriadku, ktoré sa týkajú zachovania základných zásad trestného konania, a to najmä zásady bezprostrednosti a kontradiktórnosti konania. Ak teda prokurátor v odôvodnení podaného odvolania odkazuje na vykonané dokazovanie, nie je možné stotožniť sa s konštatovaním, že súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a na týchto zakladal svoje úvahy. Rovnako sa nestotožňuje s právnou argumentáciou o potrebe uplatnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty, pretože je potrebné poukázať na to, že to bola práve prokuratúra, ktorá podala

obžalobu a v rámci záverečného návrhu navrhovala uznať ho za vinného zo žalovaného skutku, ktorý právne kvalifikovala v zmysle podanej obžaloby. Má za to, že v rámci vykonaného dokazovania nebolo preukázané naplnenie jednotlivých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a nie to ešte kvalifikovanej skutkovej podstaty tak, ako to uvádza prokurátor vo svojom odvolaní. Nikdy nemal úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému prospech a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti s úmyslom privodiť sebe alebo inému prospech a spáchať tak trestný čin, z ktorého je obvinený, pretože takouto pohnútkou nikdy vedený nebol. Opakuje, že nikdy svedkyňi N. nedal ako riadiaci pracovník pokyn a ani ju nikdy nežiadal, aby konala v rozpore so zákonom, aby niečo pozmeňovala alebo falšovala podpisy, pretože na takýto postup nebol žiaden dôvod. Nevyužil svoju riadiacu právomoc takým spôsobom, ako sa to snaží prezentovať prokurátor. Z uvedených dôvodov navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

V konaní pred súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd sa však nestotožnil s výmerou trestu tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Išlo však iba o také pochybenie, ktoré po doplnení výroku o treste bolo možné napraviť aj v odvolacom konaní.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a krajského prokurátora, preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentovala, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného U.. X. L..

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech

obžalovaného, musí prihladať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V tomto prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, obžalovaný (opierajúc sa o spôsob jeho obrany) v rámci dokazovania nepredložil nové dôkazy, resp. argumenty, ktoré by zistené skutočnosti z dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania, (ktorých obsah sa zákonným spôsobom preniesol do dokazovania na hlavnom pojednávaní), spochybnili, resp. vyvracali, ale práve naopak.

Okresný súd v odôvodnení rozsudku správne zhodnotil, že zo spáchania skutku obžalovaného usvedčujú predovšetkým svedecké výpovede svedkov N., Bc. K., U. O., čiastočne aj svedka V. a nepriamo aj svedkov U. Z., Čandíka a U. V. a to v súlade so zabezpečenými listinnými dôkazmi, predovšetkým v podobe originálu priestupkového spisu Obvodného oddelenia PZ v F. M. č. ORPZ-VT-OPP5-272/2014-P, ako aj toho istého priestupkového spisu s pôvodnými záznamami a to, ako o podaní oznámenia svedkyňou U. Z., tak aj o podaní vysvetlenia p. U. Z. ml., oba záznamy zo dňa 01.11.2014, či Rozhodnutie o zaistení osoby DU: 617/2014 svedka P. Z. zo dňa 01.11.2014, ako aj príslušné evidenčné pomôcky tohto policajného oddelenia, ako Kniha fonogramov a hlásení z roku 2014, Protokol udalostí roku 2014, Denník priestupkových spisov z roku 2014, či Záznam zo služby zo dňa 01.11.2014 na deň 02.11.2014.

V rámci hodnotenia dôkazov okresný súd správne zvýraznil, že pre posúdenie žalovaného konania, ktoré v podstate malo spočívať v udelení a následnom splnení pokynu obžalovaného U. L. svedkyňou N. na vykonanie zmien v jej pridelenom priestupkovom spise Obvodného oddelenia PZ v F. M. č. ORPZ-VT-OPP5-272/2014-P, bolo potrebné najprv ustáliť aj okolnosti bezprostredne predchádzajúce samotnému vykonávaniu úkonov v predmetnom priestupkovom konaní svedkyňou N., teda podstatou samotného prejednávaneho priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť priestupca, svedok P. Z., voči svojej manželke, svedkyňa U. Z..

V tejto súvislosti chronologicky a vyčerpávajúcim spôsobom na podklade produkovaných dôkazov v odôvodnení rozsudku okresný súd bez rozumných pochybností správne ustálil, že svedkyňa N. podľa pôvodnej (prvotnej) verzie obsahu priestupkového spisu č. ORPZ-VT-OPP5-272/2014-P, ktorý jej bol bezprostredne nadriadeným t.j. obž. L. predložený na vybavenie a z ktorého vyplýval nielen verbálny, ale aj fyzický útok svedka Z. na manželku svedkyňu Z., mala správne a zákonne v súlade so služobným postupom túto vec vybaviť s návrhom na predloženie spisu Okresnému úradu Vranov nad Topľou, odboru všeobecnej vnútornej správy, podľa § 60 ods. 3 písm. d) zákona o priestupkoch na začatie konania o priestupku, proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, nakoľko z takto ustáleného skutkového deja predmetného priestupku bolo nepochybne preukázané, že tento priestupok bol pôvodne zadokumentovaný v čase jeho spáchania ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch a že tento bol spáchaný za použitia fyzického násillia svedkom Z., voči oznamovateľke U. Z..

Práve aj táto preukázaná skutočnosť preto overuje dôveryhodnosť výpovede svedkyne N. vypovedajúcej aj skutočnostiam rozhodným pre ustálenie skutkového stavu v posudzovanom prípade vo vzťahu k protiprávnemu konaniu obž. L. kladenému mu za vinu.

V tejto súvislosti je potom možné osvojiť si tvrdenie okresného súdu, že rozhodujúcim a usvedčujúcim dôkazom v prejednávanej veci je predovšetkým výpoveď svedkyne N., ktorá vypovedala konzistentne a presvedčivo, kde jej výpoveď v logických súvislostiach dopĺňajú a podporujú aj výpovede svedkov Bc. K. a U. O. a čiastočne aj svedka R. V., výpovede ktorých navzájom vytvárajú logickú sústavu dôkazov a sú vo vzájomnom súlade, podporované aj inými, predovšetkým už vyššie citovanými listinnými dôkazmi v podobe evidenčných pomôcok Policajného zboru SR, čo osvedčuje aj záver, že nebol zistený relevantný motív, pre ktorý by títo svedkovia krivo obvinili obžalovaného U. L. zo spáchania žalovaného skutku.

Vo svojich výpovediach svedkyňa N. v súlade s produkovými dôkazmi overiteľne totožne vypovedá z jej pohľadu a časovej súslednosti, za akých okolností a kým (obžalovaným, ktorý v uvedený deň zastupoval riaditeľa OO PZ) jej bol v označenej priestupkovej veci svedka Z. pridelený priestupkový spis, akým spôsobom ho v prvotnom štádiu jej služobného postupu podľa pôvodného obsahu spisu (pred jeho kompletnou úpravou) zdokumentovaného svedkom U. O. a svedkom R. V. vybavila - podaním návrhu na predloženie spisu Okresnému úradu Vranov nad Topľou, na začatie konania o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Totožne opisuje, akým spôsobom jej mal obžalovaný L. formou pokynu napísanom na tzv. „žltom lístočku“ prikázať zmeniť obsah priestupkového spisu v prospech žiadosti svedkyne Z., ktorý po jej argumentácii, z akých konkrétnych dôvodov bez zásadného zásahu do obsahu spisu nie je možné tento pokyn vykonať, obžalovaný pokyn ústne opakovane potvrdil tak, aby neboli pochybnosti, že má svedkyňa N. možnosť inej voľby, ale práve naopak, tento pokyn by mala vykonať, s tým, že si to vyslovene praje oznamovateľka a on (obžalovaný) jej pritom poskytne v potrebnom rozsahu súčinnosť, teda vyhotoví tie listinné duplikáty časti spisu, ktoré ona odmietala vyhotoviť, či za službukonajúceho príslušníka PZ svedka V. odmietala podpísať. Rovnako opisuje, komu sa s týmto pokynom konkrétne na OO PZ zdôverila (minimálne Bc. K., R. V., U. V. a U. O., ktorí však, okrem, sv. O. a Bc. K. sa k tomu postavili tak, že s tým nechcú mať nič spoločné), že na radu svedka O. to oznámila aj riaditeľovi OO PZ F. M. svedkovi V., ktorý jej mal vyslovene uviesť, že túto vec rieši obžalovaný a podľa toho sa má aj ona zariadiť, pričom tieto jej tvrdenia potom, či už priamo, resp. nepriamo potvrdzujú výpovede menovaných svedkov v takom význame a rozsahu, ako to hodnotí aj okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Neprehliadnuteľným faktom, čo aj správne okresný súd hodnotí ako skutočnosť, ktorá nepriamo zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedča obžalovaného, je dôkazmi ustálené správanie sa obžalovaného L. v období, kedy sa o túto vec - podozrenie z úmyselného pozmenenia obsahu priestupkového spisu v prospech podozrivého Z. - začala zaujímať Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Obžalovaný L. mal totižto svedkyňu N. „nahovárať“, aby pred príslušníkmi PZ tejto policajnej súčasti obaja vypovedali zhodne tak, že v predmetnom spise vykonal príslušné zmeny svedok Bc. K., nakoľko je presvedčený, že to určite svedok Bc. K. predmetný spis zaslal na Inšpekčnú službu, čo mala dokazovať aj tá skutočnosť, že svedok Bc. K. si podal aj žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ. V nadväznosti na to svedok Bc. K., v úplnej zhode so svedeckou výpoveďou svedkyne N., takisto potvrdil aj ďalší priebeh udalostí tak, že po oznámení svedkyne N. o záujme obžalovaného U.. L. obviníť ho z vykonania úprav v predmetnom priestupkovom spise pred vyšetrovateľom Inšpekčnej služby, z tohto dôvodu tento svedok inicioval stretnutie s vtedajším riaditeľom Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou, p. F..

Napokon svedok Bc. K. tiež potvrdil svedeckú výpoveď svedkyne N. v tom smere, že najprv od svedka U. O., v tom čase druhá svedkyňa N. a neskôr už aj priamo od svedkyne N. sa dozvedel, že obžalovaný U.. L. tejto svedkyňi udelil pokyn, pričom nešpecifikoval, či to bol ústny alebo písomný pokyn, prípadne pokyn udelený inou formou, na vykonanie zmien v priestupkovom spise vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, aby tento priestupok ďalej nebol právne posudzovaný podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ale na základe ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) tohto zákona a že v tomto prípade malo dôjsť aj k späťvzatiu návrhu na prejednanie tohto priestupku oznamovateľkou priestupku.

V kontexte uvedeného potom krajský súd konštatuje, že z produkovných dôkazov nie je možné bez rozumných pochybností ustáliť záver, aký motív mala svedkyňa N. v tomto prípade takto konať, pokiaľ nekonala na pokyn obžalovaného - pomáhať svedkyňi Z., resp. jej manželovi, keďže svedkyňa N. nepoznala svedkyňu Z. a už vôbec jej manžela - predsa primárne svedkyňa Z. nevolala (nepožiadala o pomoc) svedkyňu N., ale volala jej bezprostredne nadriadenému obžalovanému a s ním mala odkomunikovať túto situáciu a radiť sa, ako ďalej postupovať.

Z toho dôvodu sa javí ako nelogické pokiaľ oznamovateľka osobne nepoznala svedkyňu N., aby svedkyňa N. mala pre jej manžela, len na upozornenie jej nadriadeného obžalovaného, že si to takto oznamovateľka praje, vlastne zmeniť celý obsah spisového materiálu, bez vedomia jej nadriadených,

tzv. na vlastnú päsť tak, aby vyšla v ústrety oznamovateľke a jej manželovi, aby nebol za toto konanie postihnutý, resp. prejednávaný v rámci priestupkového konania na okresnom úrade.

Ak by svedkyňa N. nekonala na pokyn obžalovaného, prečo by potom podpísala nové záznamy len za vtedajšieho partnera U. O. a rovno nepodpísala záznam za jeho kolegu R. V., s ktorým tento zákrok vykonával, ako to opakovane verbalizovala, že toto už aj napriek pokynu obžalovaného výslovne odmietala urobiť, čo z pohľadu uvedeného tiež overuje dôveryhodnosť jej výpovede.

Napokon pokiaľ obžalovaný argumentuje, že nemal akýkoľvek dôvod (motív) dávať takýto pokyn, no najmä na ňom trvať a „nútiť“ svedkyňu N. zo svojej pozície, aby prerobila celý spis v prospech požiadania svedkyne Z., lebo aj tak by táto vec aj v konaní pred okresným úradom v rámci priestupkového konania, by po zmenených výpovediach svedkýň mohla skončiť odložením, v tejto súvislosti je potom neprehliadnuteľnou tá skutočnosť, že obžalovaný sa so svedkyňou Z. osobne poznal už niekoľko rokov, prakticky od kedy sa do obce menovaná vydala a stala sa susedou obžalovaného, rovnako aj s jej manželom a žil v tej istej obci ako oni, kde starostkinou bola svedkyňa Z. a v kontexte tohto vzájomného vzťahu je potom potrebné hodnotiť aj fakt, ako to vysvetľovala aj svedkyňa Z., že v tom období malo vrcholiť jednak jej volebné obdobie na poste starostkine a súčasne vrcholilo obdobie pred voľbami starostov, pričom ona mala opätovne prejavíť záujem o post starostkine obce O. M., o ktorý sa opätovne uchádzala, čo len logicky znamenalo, okrem iného jej motiváciu, že nemala záujem o takúto „negatívnu reklamu“, prejednávanie tejto veci na okresnom úrade, čo by mohlo ovplyvniť verejný mienku v jej neprospech, koniec koncov hádka medzi ňou a manželom mala súvisieť s jej opätovnou kandidatúrou na post starostkine v obci, kde podľa nej jej konkurencia mala voči nej viesť negatívnu kampaň a ohovárať ju, okrem iného aj tak, že by mala mať mimomanželský pomer, čo mala byť aj jedna z príčin, prečo sa s manželom pohádali.

Nakoniec aký mal motív obžalovaný, pokiaľ ako uvádzal, že nikomu nič neprikazoval a ani nikoho na nič nenavádzal, aby sa snažil ovplyvniť svedkyňu N., potom čo sa o vec „zmanipulovaného“ obsahu priestupkového spisu začala zaujímať Inšpekcia MV SR, aby pred príslušníkmi Inšpekcie MV SR obaja (aj obžalovaný) vypovedali, že v predmetnom spise vykonal príslušné zmeny svedok Bc. K..

Krajský súd preto uzatvára, že pokiaľ jednotlivé časti výpovede svedkyne N. sú overiteľné dostupnými dôkazmi, ktoré jej tvrdenia potvrdzujú, je možné potom bez rozumných pochybností uveriť aj jej tvrdeniu, že zmenu v obsahu označeného priestupkového spisu vykonala práve na opakovaný pokyn obžalovaného L..

Z tohto pohľadu potom hodnotí krajský súd aj obžalovaným identifikované a hodnotené rozpory vo výpovedi svedkyne N. v konfrontácii s výpoveďami v odvolaní uvádzaných svedkov.

V tejto súvislosti potom krajský súd hodnotí výpoveď svedkyne N. aj z pohľadu, že je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednáwanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Opierajúc sa o všetky tieto skutočnosti za danej dôkaznej situácie odkazujúc na doposiaľ uvedené vo svojom súhrne, má krajský súd za to, že tieto dôkazy tak, ako boli sumarizované súdom prvého stupňa, hodnotené so zvýraznením skutočnosti z nich plynúcich, boli aj riadnym a zákonne získaným podkladom pre ustálenie skutkových zistení tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku, no predovšetkým vytvorili právny základ pre riadne a správne posúdenie konania obžalovaného U. X. L..

Z takto vykonaného dokazovania potom podľa názoru krajského súdu je možné urobiť bez rozumných pochybností záver v súlade s rozhodnutím aj okresného súdu, že v danom prípade sa skutok stal, tento skutok je trestným činom a tak ako je opísaný v skutkovej vete rozsudku a že jeho páchatelom je obžalovaný.

Preto správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, tak ako to ustálil okresný súd, keď konanie obžalovaného bolo posúdené ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný ako verejný činiteľ, ktorý v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Krajský súd len v stručnosti poznamenáva, že kvalifikačný moment podľa § 138 písm. j) Tr. zákona na viacerých osobách uvedený vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku v posudzovanom prípade nebol žiadnym dôkazom overený a ani v odôvodnení rozsudku okresného súdu hodnotený a napokon jeho právne posúdenie ani nenamietal obžalovaný, keďže táto skutočnosť je zjavne bez významu na právne posúdenie konania obžalovaného, nakoľko ani nebola dokázaná, ani hodnotená, krajský súd nepristúpil k jej náprave, zrušeniu rozsudku v celom rozsahu a po následnom opätovnom vyhlásení rozsudku na podklade totožne ustáleného skutkového stavu by potom túto právnu kvalifikáciu z kvalifikačnej časti výroku rozsudku vypustil, čo považoval z hľadiska hospodárnosti za nadbytočné.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného U.. X. L. ohľadom ustáleného skutkového stavu na základe nezákonne vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, keďže došlo k zásadnému porušeniu všetkých zásad trestného konania ovládajúcich konanie, krajský súd len v stručnosti konštatuje, že je potrebné dať za pravdu obžalovanému v tom rozsahu, že najmä hlavné pojednávanie konané dňa 01.03.2018 len na hrane zákonnosti spĺňa kritéria kontradiktórneho procesu, nakoľko aj po prehraní krajským súdom zvukových záznamov z hlavného pojednávania ako celku, práve zo dňa 01.03.2018 javí známky prehnanej aktivity súdu, kedy skutočne výsluch svedkyne N. ako aj pred tým obžalovaného viedla predovšetkým vo veci konajúca procesná sudkyňa.

Súčasne však platí, že následne vykonané dokazovania v ďalšom priebehu vykonávaných hlavných pojednávanií (čo platí aj pre záver namietaných hlavných pojednávanií), vytvoril priestor pre obžalovaného a súčasne prítomného obhajcu byť účastný na úkonoch hlavného pojednávania a po vykonaní úkonov aj v jeho neprítomnosti, keďže výsluch svedkyne N. bol napokon aj v rámci doplnenia jej výpovede na hlavnom pojednávaní vykonaný v jeho prítomnosti, mal možnosť vypočúvaným svedkom klásť otázky, predkladať návrhy na doplnenie dokazovania, o ktorých súd v jeho prítomnosti a jeho obhajcu riadne rozhodol a vysvetlil potom odôvodnení rozsudku, z akých dôvodov tieto neakceptoval, pričom uvedené sa týka aj výsluchu svedkov N. a O., aj keď pôvodne mal byť obžalovaný z ich výsluchu vylúčený.

V kontexte uvedených námietok obžalovaného krajský súd v stručnosti uvádza, že kontradiktórnosť sa považuje za všeobecný právny princíp konania, za pravidlo procesného práva ovládajúci každý súdny proces. Spolu s právom na obhajobu je jeho najzakladanejším princípom. Bez neho vôbec nemožno hovoriť o procese, keď podstatou procesu je konfrontácia dvoch strán, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa, popierať návrhy, argumenty a dôkazy druhej strany a predkladať vlastné. Ide o jednu z hlavných záruk súdneho konania. Neexistuje spravodlivosť bez kontradiktórnej diskusie a čím skôr k nej dôjde, tým väčšia je nádej na objektivnosť. Kontradiktórna diskusia je kráľovskou cestou pri hľadaní pravdy. Princíp kontradiktórnosti sa uplatňuje predovšetkým v súdnom konaní. Prvky kontradiktórnosti sa však vyskytujú už v prípravnom konaní. To znamená, že ak nemôže byť svedok vypočutý kontradiktórne na hlavnom pojednávaní, musí mať obhajoba možnosť vypočuť takéhoto svedka kontradiktórne už v prípravnom konaní. Dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom konaní za účelom ich kontradiktórneho prejednania, ale použitie výpovedí z prípravného konania samo o sebe neodporuje čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru pod podmienkou, že boli rešpektované práva obhajoby. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.

Krajský súd rešpektuje, že súdu neprináleží zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (v rozsahu vyhľadávacej zásady, ktorá prináleží OČTK) a hoci môže vykonávať dôkazy aj bez návrhu strán (§ 2 ods. 11 Tr. poriadku), táto iniciatíva je však obmedzená, pretože vykonaním dôkazu z vlastnej iniciatívy súd môže pomôcť buď jednej, alebo druhej strane, no súčasne platí, že vykonanie dôkazu nepomôže žiadnej strane, len ak dokazuje už skôr preukázané skutočnosti.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti nezistil, pri zdokumentovanom spôsobe vedenia hlavného pojednávania, aby procesná sudkyňa sama iniciatívne vytvárala nové dôkazy, ktoré by pred tým neboli v prípravnom konaní produkované, resp. by ich pred tým nenavrhl strany v konaní, sama iniciatívne však detailne konfrontovala výpovede svedkov na hlavnom pojednávaní ich výpoveďami v prípravnom konaní za súčasne zachovanej možnosti stranám v konaní klásť otázky svedkom a súčasne vždy mali možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť.

V obsahovej nadväznosti na doposiaľ uvedené v súlade s rozhodovacou praxou súdov aj judikovanými závermi NS SR, krajský súd poznamenáva, že nesprávny procesný postup pri získavaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. poriadku len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda ak jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020).

Krajský súd k obžalovaným navrhutej aplikácii princípu „ultima ratio“ v stručnosti uvádza, že práve okolnosti prípadu a spôsob spáchania žalovanej trestnej činnosti obžalovaným zásadným spôsobom závažnosť činu kladeného za vinu obžalovanému zvyšuje, keďže on sám zo svojej pozície nadriadeného, ktorý mal práve dbať okrem iného na dodržiavanie zákona a služobného postupu, dozerat' a riadiť tento postup, opakovane prikázal podriadenej príslušníčke PZ, aby v rozpore so zákonom vykonala zásah do spisového materiálu v prospech manžela oznamovateľky protiprávneho konania, aj keď preukázateľne tento pokyn pôvodne odmietala vykonať, čo v posudzovanom prípade vylučuje aplikáciu hore označenej zásady, keďže z tohto dôvodu je závažnosť konania obžalovaného U.. X. L. viac než nepatrná (§ 10 ods.2 Tr. zákona).

K návrhu krajského prokurátora na prísnejšiu kvalifikáciu ustáleného skutkového stavu podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zákona, krajský súd uvádza, že správne poukázal aj obhajca obžalovaného v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí na skutočnosť, že v posudzovanom prípade by musel krajský súd pri akceptovaní argumentácie prokuratúry, nielenže zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, no súčasne by musel okresný súd vo veci konať podľa pravidiel stanovených procesným predpisom pre konanie pred senátom okresného súdu, čo by znamenalo opätovné vykonanie dokazovania v celom rozsahu od úplného začiatku po podaní obžaloby, čo z hľadiska hospodárnosti a účelnosti konania sa javí ako nadbytočné už len z tohto pohľadu, že krajskému súdu nie je zrejmé, prečo až do konania verejného zasadnutia v rámci odvolacieho konania v posudzovanom prípade nedošlo k modifikácii obžalobného návrhu zo strany prokuratúry, keďže nedošlo k zásadnej zmene dôkaznej situácie oproti skutkovému stavu pri podaní obžaloby, v ktorej toto navrhované právne posúdenie konania obžalovaného absentuje.

Ako už bolo skôr naznačené, krajský súd vo vzťahu k druhu trestu a jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, tento bolo potrebné podľa krajského súdu zmeniť, keďže ho považoval za neprimerane prísny.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností v prospech poľahčujúcich, keď priznal jednu poľahčujúcu okolnosť obžalovanému podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a teda, že viedol riadny život, bez priznania existencie príťažujúcich okolností upravených v ust. § 37 Tr. zákona.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil, že v priebehu trestného konania vznikli zjavne prieťahy v konaní, ktoré nie je možné dávať výlučne za vinu obžalovanému, čo vyvolalo dôvod pre úvahy súdu pri ukladaní iného druhu trestu, no najmä jeho výmery.

V súvislosti s uvedeným zistením súčasne platí, že pri hodnotení plynulosti priebehu dokazovania v trestnom konaní, no v posudzovanom prípade najmä na hlavnom pojednávaní, že pri zohľadnení príčin prieťahov v konaní je potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, správanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali, keďže ich ustálenie má podstatný význam na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe) prostredníctvom zmiernenia druhu, ale najmä výmery trestu (pozri primerane III. ÚS 353/2011 a III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06, III. ÚS 102/10, III. ÚS 353/2011).

Základnými kritériami na hodnotenie veci z hľadiska - zložitosti prípadu - je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci a samozrejme aj samotná povaha (právna a faktická zložitosť) veci (pozri tiež II.ÚS 26/95, III. ÚS 102/10).

V tejto súvislosti podľa názoru krajského súdu síce nešlo v posudzovanom prípade o úplne bežnú trestnú vec z hľadiska skutkového stavu a to najmä právnej a faktickej zložitosti prípadu, no súčasne platí, že nebolo potrebné vypočúvať viacero obžalovaných, či svedkov, resp., vykonávať cezhraničnú spoluprácu pri získavaní dôkazov, preto už samotné prípravné konanie bolo vykonané v takej kvalite a kvantite produkovaných dôkazov a v takom rozsahu, že vytvorilo riadny podklad pre podanie obžaloby a po prenesení týchto dôkazov do dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo možné v merite veci bez zásadnejších prieťahov rozhodnúť.

Rovnako tak pri hodnotení správania sa osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom v konaní, krajský súd nezistil zo strany účastníkov konania (strán v konaní) a to hlavne zo strany obžalovaného, včítane jeho obhajcu, aby na základe jeho správania sa malo dôjsť k zásadným - zbytočným prieťahom v rámci vykonávaného dokazovania ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného potom krajský súd zisťuje, že rozhodujúcim dôvodom pre vznik konštatovaných prieťahov v trestnom konaní je dĺžka vykonávaného dokazovania v posudzovanom prípade v konaní pred súdom.

Po takto ustálených rozhodujúcich skutočnostiach majúcich vplyv na vzniknuté prieťahy v tomto konaní a po vykonanom dokazovaní okresným súdom k výroku o treste potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení druhu a výmery trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúc na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odraďenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu, ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest peňažný vo výške 500,- (päťsto) eur.

Súčasne aplikujúc ust. § 57 ods. 3 Tr. zákona, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Ako už bolo naznačené, predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako osem rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zásadným spôsobom zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania trestného konania po zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania preto trest uložený obžalovanému X. L. napadnutým rozsudkom považuje odvolací súd za neprimeraný.

Doterajšou dĺžkou svojho bezúhonného života, z ktorého bola predmetná trestná činnosť výnimkou, obžalovaný dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu ukladať mu trest odňatia slobody v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

A napokon keďže odvolacím námietkam krajského prokurátora nevyhovelo z dôvodov už skôr uvedených postupom podľa § 319 Tr. poriadku, jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky priamo aplikoval čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto a hore uvedených dôvodov potom zrušil odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.